

Massage met zeven kruiden

Elisabeth Riphagen

Het is rustig in het centrum van Yogya, een miljoenenstad op het eiland Midden-Java in Indonesië. De zon staat recht boven mijn hoofd. De meeste mensen blijven in de middag in hun huizen voor een siësta. Ik vind een becak (fietstaxi) die mij naar het centrum brengt. Tussen de kleine restaurantjes door blijf ik stilstaan voor een massage salon. Op een bordje staat met een pen geschreven: 'Massage met olie van zeven kruiden'. Ik rek me uit om iets op te zien van de binnenkant van de massage salon. Ik zie nauwelijks iets.

Voor de deur hangt een gordijn en de ramen hebben gespiegeld glas, zodat je niets kunt zien. Mijn voeten voelen moe en mijn lijf is uitgeput. Ik duw met mijn rechterhand tegen de deur van de salon. Een zoete lucht van wierook en kaarsen komt me tegemoet. Het is binnen halfdonker en het kaarslicht tekent geheimzinnige schaduwen op de wand. Dunne roze gordijnen bewegen zachtjes heen en weer op de wind van een paar ventilatoren. Ik zie of hoor niemand en laat een klein kuchje horen. Er verschijnt een man, een jongen nog, vanachter een gordijn. Hij kijkt me lachend aan en vraagt of ik me wil laten masseren. 'Wat kost een massagebeurt?' vraag ik. De jonge man kijkt me vreemd aan. Hij heeft een kaal hoofd, een kleine snor en draagt een gele sarong bedrukt met vogels. Door de kier van het gordijn zie ik blote mannenbenen met ernaast een vrouwenvoet. Wat betekent dit allemaal? Zal ik weggaan of blijven? Ik weet het niet goed.

'Komt u toch verder', zegt een vriendelijk dame. De vrouw is jong en slank. Ze heeft lang zwart haar en donkere ogen. Haar gezicht straalt warmte en vriendelijkheid uit. Ze wijst in de richting van het gordijn en pakt mij bij mijn hand. Ik ben nieuwsgierig en blijf staan. Achter het gordijn kijk ik verbaasd om me heen. Er staat een massagetafel middenin de kamer. 'Gaaf u maar zitten,' zegt de jonge vrouw. Ze gaat mij masseren. 'Vindt u het goed dat ik uw armen en benen insmeer?' Ik knik. 'Ik ga u een behandeling geven met een olie van zeven kruiden. De kruiden heb ik zelf samengesteld en het ruikt heerlijk.' Ik probeer me te ontspannen. Massage met zeven kruiden Tekst: Elisabeth Riphagen 'Gaaf u maar op de tafel liggen. Dat is beter. Binnen tien minuten heb ik u in slaap gebracht.' Ik sluit mijn ogen en let op mijn ademhaling. Terwijl ze mijn benen en armen masseert zegt ze met een zachte stem: 'Ik ga u een verhaal vertellen waardoor

u nieuwe kracht krijgt en u straks als een vogel gaat vliegen.’ Ik glimlach. ‘Hebt u gehoord wat er met onze burgemeester is gebeurd?’ vraagt de masseuse. Ik kan niets zeggen en me ook niet bewegen, dus zwijg ik. ‘Onze burgemeester heeft besloten dat onze stad veel groener mag worden. Hij laat allerlei soorten rozen uit Nederland overvliegen.’ Langzaam verdwijnt haar zangerige stem naar de achtergrond en geef ik me over aan haar zachte Javaanse handen. Na een uur roept een stem mij wakker: ‘Mevrouw, word maar wakker.’ Ik kijk haar verbaasd aan en ik weet even niet waar ik ben. Naast mij staat een glas koude ijsthee met kruiden. Ze kijkt me liefdevol aan. ‘Vond u het fijn mevrouw?’ vraagt ze met haar warme stem. ‘Ik zou willen dat u mij langer masseert,’ zeg ik haar. ‘Nee, aan alles komt een eind’, antwoord ze.

Ik zoek mijn portemonnee. ‘Geen geld mevrouw. U heeft naar me geluisterd en dat is me alles waard.’ Ik wil haar vertellen dat ik niet geluisterd heb, maar geslapen. Maar ze blijft volhouden dat ik niet mag betalen. ‘Dit is Javaanse vriendelijkheid,’ zegt de masseuse. Nog dronken van de massage loop ik de straat uit. Ik weet niet waar mijn voeten me naartoe brengen. De olie met de zeven kruiden en de slanke massage handen hebben mij vleugels gegeven